

HISTORIE PROTIVÍNSKÉHO SKAUTINGU STŘEDISKO BLANICE

Protivínský skauting vznikl v červnu roku 1945 na podnět bratra Josefa Peterky. Bratr Peterka, zvaný Baden, dlouholetý pracovník Junáka, který již od roku 1920 vedl jeden z prvních píseckých oddílů, se stal vůdcem protivínského střediska. O skautování byl velký zájem. Již během dvou dnů vznikly 2 oddíly. Prvním vůdcem oddílu skautů byl Vlastimil Kulštejn. Činnost oddílu se rozbíhala na plné obrátky. V roce 1945 se konaly i první letní tábory. Tábor byl však ještě poznamenán právě skončenou válkou. Probíhal společně s oddílem partyzánů, kterým skauti pomáhali při průzkumu okolí. Druhý tábor se nacházel u Železné Rudy, kde však nebylo moc bezpečno. A skauty na delších výpravách dokonce doprovázel člen SNB se samopalem.

Skautů přibývalo a zájem začala projevovat i děvčata. Přibývalo vedoucích oddílů a místo bratra Kulštejna přebíral bratr Miloš Ceplecha (Akela), který se velmi zasloužil o rozvoj protivínského skautingu.

Skauti často organizovali brigády, jezdily na výpravy a každý rok na letní tábory.

Přišel rok 1948. Z počátku se to na činnosti střediska příliš neprojevovalo. Únorové události ale na sebe nenechaly dlouho čekat. Členství v Junáku bylo omezeno věkovou hranicí 15 let, starší členové, pokud chtěli v organizaci zůstat, museli vstoupit do SČM. Na poslední tábor se dostavily členové OV SČM a vyslovily své námitky vůči tábořícím, mimo jiné i vůči nápisu JUNÁK na bráně. V roce 1950 už neproběhla registrace, přesto se dva oddíly stále scházely a podnikaly výpravy a putovní tábory.

K 1. lednu 1951 byl Junák oficiálně zrušen, ale nejvytrvalejší členové se dále scházely u svého vůdce bratra Akely. Akela za to byl dokonce udán. Nakonec to však dobře dopadlo.

Pražské jaro – první obnovení činnosti (1960 – 1970). Po dvaceti letech útisku se probouzelo jedno středisko za druhým a tak tomu bylo i v Protivíně. Zanedlouho mělo středisko více než sto členů. Protivínští skauti dostaly do trvalého užívání pozemek za rybníkem Eliášem – skautský Ostrov, který nám slouží dodnes. V roce 1969 začala výstavba klubovny na Ostrově. I když se neodvratně blížil konec Junáka, skauti tvrdě pracovaly na budování klubovny. Protivínští skauti se naposledy sešly 11.září. Na schůzce se postupně rozloučili všichni činovníci. Bratr Schul řekl: „Když se v Itálii dostali k moci fašisti a skauting zrušili, loučili se představitelé italského skautingu s tím, že věří, že zade přijde doba, kdy rozbálí prapory. Také já věřím, že i my se dočkáme, že naše prapory opět zavlaží nad našimi hlavami.“

Období Normalizace (1970-1989). V rámci pionýrské organizace dále pokračovalo 5 vedoucích s oddílem včat a skautů. V této době byla i dokončena stavba Velké klubovny na Ostrově. Po celou dobu dělal problémy skautským vedoucím stranický funkcionář, pracovník KSČ. Kvůli němu většina vedoucích odešla. Zůstal jediný – Akela, se svým oddílem Šumava.

Listopad 1989 – druhé obnovení činnosti. Po obnově Junáka přešel celý oddíl Šumava do střediska Blanice. Činnost Junáka za zase začala rozbíhat v plném proudu. 9. prosince 1990 byl uspořádán „Večer světél“ u příležitosti prvního výročí obnovení činnosti Junáka 2.12.1989. Průvod účastníků prošel s vlastnoručně vyrobenými světýlky od lípy, zasazené v parku u sv.Anny v roce 1968 přes město k lípě, zasazené n jaře roku 1990 v parku u mostu přes Blanici. Tento průvod se koná každý rok až dodnes.

7.června 1991 oslavil Akela 70. narozeniny. V roce 1992 se poprvé jelo na tábořiště v Podkrčí, kam se jezdí dodnes. V roce 1995 se konaly velké oslavy k 50. výročí založení protivínského skautingu. V roce 2005 proběhly oslavy 60. výročí od založení.